

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) MUDr. V. F., CSc.**, **b) Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4 – Podolí, oba zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zastoupený JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické náměstí 193/1, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2011, č. j. 11 A 34/2010 - 64,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2011, č. j. 11 A 34/2010 - 64, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Úřad městské části Praha 16 (dále „správní orgán“) vydal dne 13. 2. 2009 rozhodnutí, č. j. 006715/08/OVDŽP/Mh, 021169/07/OVDŽP/Mh, kterým I. umístil veřejně prospěšnou stavbu č. 0012 nazvanou „Protipovodňová opatření na ochranu hl. m. Prahy, etapa 0006 Zbraslav – Radotín, část 23 – Velká Chuchle – úpravy koryta Vrutice ve Velké Chuchli, a II. změnil územní rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21. 11. 2005, č. j. MHMP-100543/2005/OST/Kv, pro umístění veřejně prospěšné stavby č. 0012, nazvané „Protipovodňová opatření na ochranu hl. m. Prahy, etapa 006 Zbraslav – Radotín, část 22 – Velká Chuchle“. K odvolání žalobců Magistrát hl. m. Prahy (dále „stěžovatel“)

vydal dne 2. 12. 2009 rozhodnutí, č. j. S-MHMP 427355/2009/OST/Čv/Vo, kterým změnil rozhodnutí správního orgánu v podmínkách výroku II.

[2] Proti rozhodnutí stěžovatele podali žalobci žalobu, které Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem vyhověl, napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že správní řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Tato vada konkrétně spočívala v tom, že v průběhu odvolacího řízení stěžovatel doplnil spis o dva dokumenty, a to o dopis Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 22. 7. 2009 a o vnitřní dopis stěžovatele ze dne 14. 8. 2009, a s těmito dokumenty žalobce podle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neseznámil.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody vymezené v ustanovení
§ 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Domnívá se, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, a dále že napadený rozsudek je zatížen vadou nepřezkoumatelnosti.

[4] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil otázku údajného porušení procesních práv žalobců v odvolacím řízení, zejména pak otázku, zda takové porušení procesních práv mohlo mít za následek vydání nezákonného správního rozhodnutí.

[5] V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu žalobci zpochybnili dvě závazná stanoviska, vydaná pro účely správního řízení podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel si proto k těmto závazným stanoviskům vyžádal, v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu, vyjádření příslušného nadřízeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny (Ministerstva životního prostředí, dále jen „MŽP"). MŽP se v dopise ze dne 22. 7. 2009 vyjádřilo tak, že k závazným stanoviskům nemá připomínky. Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že tento dopis MŽP představoval podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, s nímž by byl stěžovatel povinen účastníky správního řízení seznamovat. I kdyby tak tomu však být mělo, nemohla mít skutečnost, že tak neučinil, žádný dopad na zákonnost rozhodnutí stěžovatele.

[6] Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal s následujícími, v řízení před soudem namítanými, skutečnostmi, které dokládají, že postup stěžovatele nepředstavoval podstatné porušení procesních předpisů, které mohlo ovlivnit zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dopis MŽP totiž pouze potvrdil předchozí závazná stanoviska a nic na nich věcně nezměnil. Stěžovatel tedy při svém rozhodování vycházel toliko z těchto původních závazných stanovisek (viz též ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu), nikoli z dopisu MŽP. Žalobci svoje námitky proti závazným stanoviskům vyčerpali v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu a MŽP se s nimi vypořádalo ve svém dopise. Jakékoli další námitky žalobců, které teoreticky mohly být uplatněny v návaznosti na dopis MŽP, již na rozhodnutí stěžovatele nic změnit nemohly.

[7] Shora uvedené závěry ve vztahu k dopisu MŽP platí i pro druhý dokument, který byl do spisu doplněn v průběhu odvolacího řízení, a sice vnitřní dopis stěžovatele ze dne 14. 8. 2009. V tomto dopise odbor územního plánování Magistrátu hl. m. Prahy potvrdil,

že příslušný záměr (tj. umístění protipovodňových opatření na území Velké Chuchle) je v souladu s územním plánem hl. m. Prahy. Vnitřní dopis stěžovatele, stejně jako dopis MŽP, závěry odvolacího řízení po věcné stránce vůbec nezměnil. K tomu stěžovatel poznamenává, že posuzovat soulad záměru s územním plánem přísluší v územním řízení přímo stavebním úřadům [viz ustanovení § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb.] a stavební úřad posuzuje soulad záměru přímo na základě porovnání s územním plánem. Vnitřní dopis stěžovatele byl tedy ve vztahu k otázce posouzení souladu s územním plánem pořízen *de iure* nadbytečně.

[8] Stěžovatel má za to, že městský soud posoudil porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu ze strany stěžovatele formalisticky. Soud zejména nezohlednil charakter ani obsah dokumentů, se kterými měl stěžovatel účastníky řízení seznámit. Tvrzené pochybení nemělo na výsledek odvolacího správního řízení praktický vliv a nemohlo tedy způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatele. Pro potvrzení své argumentace stěžovatel cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2005, č. j. 5 A 90/2002 - 66.

[9] Stěžovatel nadto považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť městský soud dostatečně neodůvodnil, jak mohla skutečnost, že žalobci nebyli stěžovatelem v průběhu odvolacího řízení obeznámeni s doplněnými listinami, ovlivnit zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Městský soud pouze uvedl, že procesní vada *„mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, neboť odvolatelé byli tímto postupem odvolacího žalovaného správního orgánu zbaveni možnosti jakékoli reakce na výše uvedené písemnosti (...) a fakticky tak nebyli seznámeni s částí podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí*“. Městský soud se vůbec nevypořádal se skutečností, že možná reakce žalobců na uvedené dokumenty by na postupu a závěrech stěžovatele nemohla cokoli změnit. Městský soud uvedl, že žalobci *„nebyli seznámeni s částí podkladů*“, nijak již však nezdůvodnil, jak taková skutečnost za daného skutkového stavu mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí stěžovatele.

[10] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel i v tom, že se městský soud nevypořádal s argumenty a tvrzeními stěžovatele, uvedenými zejména ve vyjádřeních stěžovatele k žalobě, že předmětné dokumenty vůbec nebyly podkladem rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, a že odvolací námitky proti souladu záměru s územním plánem vůbec nebyly přípustné a stěžovatel k nim nebyl povinen přihlížet, jelikož byly uplatněny v rozporu se zásadou koncentrace v územním řízení podle ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. K tomu stěžovatel cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2008, č. j. 2 Afs 10/2008 - 171.

[11] Pod námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku lze podřadit i poslední ze stěžovatelových námitek, a sice, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel tvrdí, že se městský soud v odůvodnění napadaného rozsudku vůbec nevypořádal s dřívějšími rozsudky jiných senátů téhož soudu, v nichž byl zaujat ke stejné právní otázce opačný právní názor. Konkrétně stěžovatel odkazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2010, č. j. 7 Ca 357/2006 - 153, a ze dne 26. 10. 2010, č. j. 10 Ca 51/2009 - 32.

[12] Přestože stěžovatel městský soud na existenci opačného názoru u dříve vydaného rozsudku městského soudu v jiné věci upozorňoval, rozhodující senát městského soudu v této věci se s odlišným právním názorem jiných senátů městského soudu ani slovem nevypořádal. S odkazem na judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9.

2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51, publ. pod č. 1424/2008, obdobně nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 647/02) proto považuje stěžovatel i z tohoto pohledu napadený rozsudek městského soudu za nezákonný.

[13] Na základě uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobců

[14] Žalobci se na výzvu soudu ke kasační stížnosti nevyjádřili.

V. Argumentace Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku městského soudu v části týkající se soudního přezkumu namítané vady správního řízení spočívající v tom, že stěžovatel neumožnil žalobcům seznámit se s podklady doplněnými do správního spisu v průběhu odvolacího řízení. Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel ve svých vyjádřeních k žalobě (doručených městskému soudu dne 12. 10. 2010 a 29. 11. 2010) velmi podrobně argumentoval proti žalobní námitce, že žalobci neměli možnost seznámit se s dokumenty založenými do spisu. Stěžovatel konkrétně oponoval, stejně jako v kasační stížnosti, že doplněné dokumenty nebyly podkladem pro rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, že odvolací námitky proti souladu záměru s územním plánem vůbec nebyly přípustné a stěžovatel k nim proto nebyl povinen přihlížet. Zejména pak poukazoval na to, že ani tyto – potenciální - vady řízení nemohly způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatele.

[17] Městský soud se s těmito námitkami vypořádal poměrně kuse (s. 8-9 odůvodnění napadeného rozsudku), a to citací ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a konstatováním, že *„pokud odvolací správní úřad neumožnil účastníkům odvolacího řízení vyjádřit se k doplňujícím podkladům rozhodnutí, zatížil tím řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, neboť odvolatelé byli tímto postupem odvolacího žalovaného správního orgánu zbaveni možnosti jakékoli reakce na výše uvedené písemnosti, které žalovaný v odpovědi na svůj dotaz obdržel a fakticky tak nebyli seznámeni s částí podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí*“. Podle městského soudu *„na uvedeném závěru nemění nic skutečnost, že oba podklady pro vydání žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí konstatovaly, že ke změně stanoviska nedošlo, neboť ani tato skutečnost neopravňuje správní úřad, aby výše citované ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu na doplnění podkladů v rámci odvolacího řízení neaplikoval.“*

[18] Z citovaného závěru vyplývá, že městský soud považoval oba v odvolacím řízení doplněné dokumenty za podklady rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a tuto vadu považoval za zásadní, tj. potenciálně vedoucí k vydání nezákonného rozhodnutí. Stěžovateli je však nutno přiznat, že městský soud se jeho námitkám, rozvedeným ve vyjádření k žalobě, především co se týká námitek, že shledaná procesní vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí stěžovatele, nevěnoval, a fakticky bez

odůvodnění přisvědčil závěru, že tomu tak v daném případě bylo. Městský soud se rovněž nevypořádal s argumentem stěžovatele, že odvolací námitky proti souladu záměru s územním plánem nebyly z důvodu porušení zásady koncentrace v územním řízení (podle ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb.) přípustné. Vzhledem k tomu, že se jednalo o námitky žalovaného spadající do jednoho z žalobních bodů, městský soud se jimi měl rovněž s odpovídající pozorností zabývat.

[19] Konstantní judikatura Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod. č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, či nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 589/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) trvá na povinnosti soudů řádně odůvodňovat své rozsudky. Odůvodnění přitom musí v rámci žalobních bodů reflektovat jak jednotlivé námitky žalobce, tak námitky uplatňované ze strany žalovaného, a to v zájmu zachování principu rovnosti účastníků řízení (čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod).

[20] Důvodnost námitky směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu spatřuje Nejvyšší správní soud i v tom, že se městský soud v odůvodnění nevypořádal s dřívějšími rozsudky jiných senátů téhož soudu, v nichž byl zaujat k obdobnému právnímu problému opačný právní názor; přitom na ně stěžovatel ve svém vyjádření k žalobě (konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2010, č. j. 7 Ca 357/2006 - 153) výslovně odkazoval. Ze stěžovatelem uvedených rozsudků Městského soudu v Praze, které byly vydány několik měsíců před vydáním nyní přezkoumávaného rozsudku, zejména pak z rozsudku ze dne 26. 10. 2010, č. j. 10 Ca 51/2009 - 32, je přitom patrné, že tu existoval k obdobné právní otázce odlišný názor.

[21] Jak vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51, publ. pod č. 1424/2008, na nějž stěžovatel rovněž odkázal, *„(r)ozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je proto potud nežádoucí (a může způsobit nezákonnost příslušného soudního rozhodnutí pro porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (...), děje-li se nereflektovaně – pokud ten senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, se argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl (...)“*. Ve stejném duchu se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 83, publ. pod č. 398/2004 Sb. NSS, když procesně odlišné rozhodování (byť stejného) senátu krajského soudu ve srovnatelných případech, bez jakéhokoliv odůvodnění, označil za *„jurisdikční libovůli odporující základnímu principu materiálního právního státu, kterým je předvídatelnost rozhodování státních orgánů a s ním související princip právní jistoty, mající v konečném důsledku dopady i na princip rovnosti účastníků soudního řízení“*. Takový postup je tedy nutné jednoznačně odmítnout jako nežádoucí, a to i z hlediska dimenze ústavnosti.

[22] Lze tedy shrnout, že pokud z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak se soud vypořádal s námitkami žalovaného, reagujícími na jednotlivé žalobní body, zvláště pak jedná-li se o námitky výslovně odkazující na předchozí judikaturu tohoto soudu, od

níž se pak tento soud bez jakéhokoliv odůvodnění či vysvětlení odchýlil, zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[23] Nepřezkoumatelné rozhodnutí obecně nelze z podstaty věci podrobit meritornímu přezkumu, nicméně v tomto případě shledaná vada Nejvyššímu správnímu soudu nebrání, aby se vyjádřil k další stížní námitce týkající se interpretace ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. K této otázce totiž městský soud svůj právní závěr zřetelně vyjádřil. Podle stěžovatele nebyly dokumenty, které si v rámci odvolacího řízení vyžádal ze strany MŽP (dopis ze dne 22. 7. 2009) a vnitřní dopis odboru územního plánování stěžovatele (ze dne 14. 8. 2009), podkladem rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, městský soud však dospěl k názoru opačnému.

[24] Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu *„(n)estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*“. V průběhu správního řízení mají účastníci řízení právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Toto právo je ústavně garantováno (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ve správním řízení je lze vysledovat i mezi základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 4 odst. 4 správního řádu).

[25] Zákon nerozvádí, jakým způsobem bude naplněna povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Lze však souhlasit s názorem, že pasivní role správního orgánu, tj. že účastníkům řízení nebude bráněno v uplatňování tohoto práva, nebude dostačující (viz Vedral, J. *Správní řád. Komentář.* Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 266). Správní orgán je povinen účastníky řízení vyzvat, a to dle okolností vhodnou formou, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili. Poněkud specifické je v tomto ohledu mj. i odvolací řízení, pokud má být napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela nebo z části změněno. Jedná se právě o situaci, kdy *zákon stanoví jinak*, tj. odlišně od ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se podle § 36 odst. 3 postupuje, tj. účastníci řízení se vyzývají, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, jen tehdy, *pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem.*

[26] Podstatnou otázkou v daném případě je, co se rozumí *„podkladem“* rozhodnutí. Podklady pro vydání rozhodnutí specifikuje správní řád v ustanovení § 50 odst. 1 a rozumí se jimi *zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.* V demonstrativním výčtu podkladů pro rozhodnutí jsou zahrnuty ty nejtypičtější, obecně se však jedná o všechny druhy informací, údajů a skutečností, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu.

[27] Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že předmětné dokumenty, tj. dopis Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 22. 7. 2009 a vnitřní dopis stěžovatele ze dne 14. 8. 2009, které stěžovatel získal v průběhu odvolacího řízení, je nutné považovat za podklady rozhodnutí odvolacího orgánu (stěžovatele). Konkrétně se jedná o podklady podřaditelné pod obecnou kategorii „podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci“, které stěžovatel při svém rozhodování o odvolání žalobců jistě bral v potaz;

ostatně na oba z předmětných podkladů je odkazováno v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatele. Nezáleží přitom samozřejmě na tom, zda tyto podklady podpořily argumenty odvolatelů či nikoliv.

[28] Lze tedy dospět k závěru, že stěžovatel pochybil, pokud v rámci odvolacího řízení nepostupoval podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a nevyzval účastníky řízení (žalobce), aby se k doplněným podkladům vyjádřili. V této části tedy dospěl městský soud ke správnému závěru, že řízení před odvolacím správním orgánem bylo zatíženo procesní vadou spočívající ve zkrácení práva účastníků řízení na vyjádření ke všem podkladům rozhodnutí. Přestože však podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. jsou vady řízení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, judikatura se přiklonila k závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, publ. pod č. 494/2005 Sb. NSS).

[29] V daném případě podal stěžovatel na základě odvolacích námitek žalobců žádost MŽP jakožto nadřízenému správnímu orgánu ve vztahu k orgánu ochrany přírody, který v rámci územního řízení vydal závazná stanoviska. MŽP dopisem ze dne 22. 7. 2009 žalobci zpochybňovaná závazná stanoviska s řádným odůvodněním potvrdilo. Obdobná situace nastala i v případě námitky odvolatelů týkající se souladu umísťovaného záměru (protipovodňového opatření) se závaznou částí územního plánu hl. m. Prahy. Stěžovatel (stavební odbor Magistrátu hl. m. Prahy) si k této otázce vyžádal vyjádření odboru územního plánování Magistrátu hl. m. Prahy a ten dopisem ze dne 14. 8. 2009 soulad záměru s územně plánovací dokumentací potvrdil. Žádný z doplněných podkladů tedy ani ryze teoreticky nemohl mít vliv na zjištění, ke kterým správní orgán dospěl již v územním řízení. Přitom je nutné dát stěžovateli za pravdu, že naposled uvedený podklad byl s ohledem na ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona vyžádán nadbytečně, neboť v územním řízení je kompetentním orgánem k posouzení souladu záměru s vydanou územně plánovací dokumentací stavební úřad. To však nemění nic na výše uvedeném závěru, že se jednalo o podklad rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

[30] Na rozdíl od městského soudu proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že případná vyjádření účastníků řízení k doplněným podkladům rozhodnutí by na zákonnost rozhodnutí v dané věci neměla vliv. Těmito podklady pouze došlo k potvrzení závěrů, k nimž dospěl správní orgán v územním řízení. Stěžovatel z těchto podkladů při svém rozhodování vycházel, nelze však důvodně předpokládat, že by reakce žalobců na tyto podklady – byť prostor pro ni měl být ze strany stěžovatele aktivně poskytnut – mohla mít vliv na výsledek rozhodnutí v odvolacím řízení, resp. na jeho zákonnost.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek Městského soudu v Praze nepřezkoumatelným [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.)], a to v rozsahu, v němž se odmítl zabývat námitkami stěžovatele vznesenými v jeho vyjádření k žalobě. Zároveň tento soud dospěl k závěru, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], zda zjištěné vady správního řízení mohly mít v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí stěžovatele jakožto odvolacího orgánu.

[32] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu